

סגן משנה איגר ברוך

552063

בן צפורה ויצחק

נולד ב- ו' בסיוון תרפ"ד 8.6.1924

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- י"ב אדר תשט"ז 24.2.1956

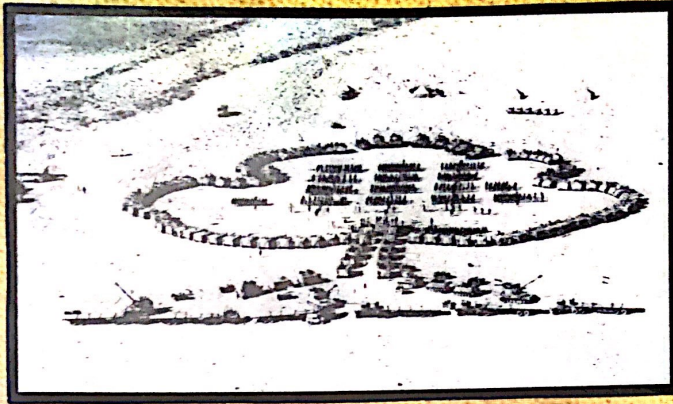
בעת מילוי תפקידו.

איגר, ברוך

בן יצחק וציפורה. נולד ביום ו' בסיון תרפ"ד
(8.6.1924) בעיר ריקי אשר בפולין. נצר למשפחת ר'
עקיבא איגר. עלה לארץ בשנת 1925. למד בבית-
הספר "כל ישראל חברים" בחיפה. משנת 1939 היה

חבר ה"הגנה" ושרת במשטרת הישובים העבריים. השתתף בחוג
דרמטי, בחוג לרקוד-עם ובמקהלה. השתייך גם לקבוצת - ספורט
ומשוטטים. היה חבר "אשד". חביב על חבריו בהומור שלו, בעליזותו
ובמרצו. מתוך אמונה כי ישועתנו תצמח לנו רק מעצמנו שקד על
השתלמותו הצבאית לשם הדרכת אחרים להגנה. השתתף במלחמת
הקוממיות. בהיותו במילואים נפל בשעת מיליו תפקידו ביום י"ב
באדר תשט"ז (24.2.1956). הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות
האזרחי בכפר ויתקין. הניח אשה ושתי בנות.

הביטחון השוטף

ופעולות הגמול בשנות ה-50

הפניות למדינות ערב באמצעות ועדת שביתת הנשק לא הביאו לידי הפסקת מעשה הרצח והחבלה. לפיכך החל צה"ל בפעולות תגמול שמגמתם היסול הסתננות חבלנית.

עד 1951 הייתה תגובת צה"ל סבילה בעיקרה – פעולת סיור לאורך הגבולות, מארבים ותצפיות. אח"כ החל בפעולות מעבר לקו הגבול ("הקו הירוק"), לפי מדיניות עין תחת עין, בידי חוליות של חיילים שעיקר משימתן שיבוש דרכי תחבורה, מיקוש ופעולות תגובה זהירות. רק לעיתים רחוקות בוצעו פעולות גדולות.

בתחילת 1953 נברו פעולות צה"ל מעבר לגבול והקיפו גם חדירה לכפרים לשם פגיעה בנפש וברכוש. פעולות אלה ביצעו יחידות מגדודי הי"ר, חרמ"ש וצנחנים. רמת הביצוע שלהם הייתה נמוכה בדרך כלל. הכישלונות הגיעו לשיאם בשנת 1953, כאשר כוחות צה"ל בסדר גודל של שתי פלוגות או גדודו לא הצליחו לפרוץ לכפרים שהגנו עליהם כיתה או מחלקה של "המשמר הלאומי" הירדני (כפרים בפיקוד חוגרים של הלגיון), כפי שקרה באידנה ובפלמה, וכאשר גדוד מחטיבת "גולני" שהצה את הקו בעת אימון ובאזור בית גוברין הותקף בידי מחלקת המשמר הלאומי ונסוג כשהוא משאיר ציוד רב בשטח.

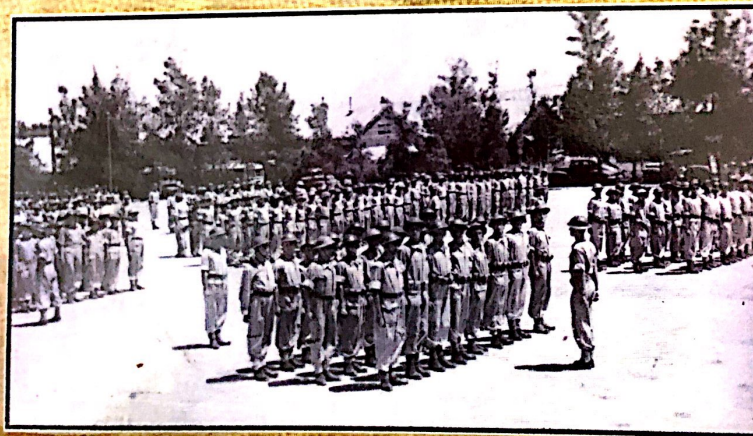
מתוך 85 פעולות תגמול הצליחו רק 38. 41 מהן הוערכו ככישלונות גמורים ו-6 כהצלחות חלקיות. בשלב זה חייב היה לבוא מפנה של ממש שיחזיר לכל יחידות צה"ל את האמונה בכוחן.

תמונות מחייו של ברוך

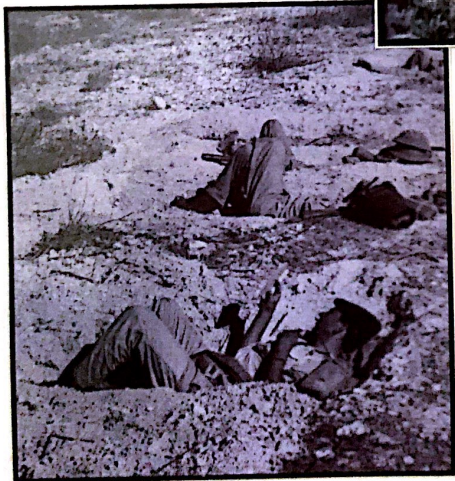

מסדרים בשנות ה-50

אימונים בשנות ה-50

ברוך.

יש ותיאורי זכרונות מפי מספר נחרטים בבהירות אצל השומע. ובאים באה אני לספר זכרונותיו של ברוך, שניחן בכישרון יוצא מן הכלל של משחק, תעבור מסכת חיי ילדותו כבסרט הנע. בשעה שיעלה במסך הדמיון אחד מסיפוריו, כאילו חיי יעמוד שוב לפני, ישר, חובק זרועות עולם, וקצר...

אין תאור זה בא לתת קוים יבשים של ביוגרפיה, תאריכים חיים אשר לא ידברו בעצם. רוצה אני לדלות מנבכי השכחה תאורים, זכרונות, משחקי ילדות, קרבת אחים ומשפחה, להעלות בכתב את אשר ברוך היה מספר כלאחר-ידי, כתוספת למעשיה, כתבלין לבדיחה.

חיפה. רחוב בעיר התחתית במעלה המדרגות, בית ערבי בנוי אבן, גדרת אבנים סוככת עליו סביב, עץ קיקיון יפאר בירקותו ובגון האדמדם של ענפיו את שממון אפרורית הרחוב וצהבי בתיו. דלת גדולה בחזית ובקמהונה העגול זכוכית צבעונית כדרך בניית הערבים בימים ההם וטוב היה בבית הזה. אולם רחב ידים בכניסה ודלתות רבות המובילות לחדרים. האם יש ילד ולא יתענג על אולם כמגרש משחקים בביתו? ושפעת חוויות נרשמו בלבו הקט של ברוך. התקבצויות חברים למשחק הכדור-רגל, הערכות לקבוצות בצידו האולם והכדור שועט ומתגלגל, קופץ וחומק, מתעופף לפתע בלא כוונה לחלוץ ומנפצו, יורד לרצפה ומתדפק בדלת שנפתחת לרווחה ומגלה לעיני כל סודות מהחדר. ואיזהו הילד שלא ירגיש את עצמו מאושר בבית שרב כוכיו וקמרוניו, חדריו וחדרי-חדריו מלאי הרזים ימלאו תפקיד כה נשגב במשחקי התופסת והמחבואים.

והילדים ציפורי דרוו? מי ישוה ומי ידמה להם? האב עובד במל רב שעות היות. האם עסוקה בעבודות בית וחוף. אחות קטנה שרק נולדה. וכמה טוב שאין מי שיצוה כל היום ויפריע בלוא שלו כל עיסוק נעים.

ברוך מחבב היה בית זה חיבה גדולה. שעת בוקר, קימה מהירה, הוא כבר בחצר תחת עץ הקיקיון, צופה בצפור הבונה קינה, בעשבי הבר הצצים מבין אבני הגדר, ברמס המתחמם האור חמה. והנה אחיו הבכור ממנו בשנה מופיע, מושיט ידו וחשניים הולכים לגן. כמה עשרות מדרגות לדלג בקפיצה, לפנות ימינה ברחוב והנה הגן.

אין הגן מושך ביותר. בית מענין יותר. אין בגן כל סודות הנפלאים שבתם צופן בחובו.

עברה שנה והאח הולך לבית הספר. ברוך אינו רוצה להבין פרושו של פרוד זה. אי אפשר להפריד בין הדבקים. וכך יד ביד, מופיע ברוך בכיתה וכל שידולים ובקשות אינם מועילים. ברוך יושב בכיתה עם אחיו. ובית הספר צופן רזין משלו, ספר, מחברת, אותיות ומילים המשתזרות לפסוקים וסיפורים ומענין מאד. ברוך תלמיד טוב ומקשיב. עוברת שנה ועוד שנה, בית הספר בענינו ובית בענינו. ולפתע... מתחזקת וחרדה בעיני כל, מה הרעש וההמולה? למה מכנסת אמא את אפרוחיה – בניה ובעיני פחד של חיה רדופה מתחבאים על הגג? מה ארע למטה ברחוב? נפש הילד מרגישה ואינה מבינה. מאורעות 1936. והם בלב העיר הערבית. תמונות זועה נחרטו בלבו הרגיש של ברוך. פני רשע ערביים, נעווי צמאין לדם, ריצה מבוהלת מלווה בצעקות מחרישות אזנים והסכין ביד. סכין מגועלת בדם. הגיעו לביתם אנשים, חברי ההגנה והאב אתם הצליחו להוציאם מגיא מלמות. ואין כבר בית עם אולם. אין כבר שמחת ילדים ושאון מצהלתם מפתח כל דלת, ואין כבר המיוחד בביתם, שהצליח להטביע חוטמו בלוח זכרונותיו של ברוך בבהירות כה רבה ובגעועי תוחלת כה עזים.

גרים עתה ב"הדר". ברחוב צדדי צר ומכער. אין בו מעזות הייחוד כדי לחבבו בנפש הילד. ובכל אופן כתמיד, ברוך כבר במרכז החבריה של הרחוב, חביב, חברותי ומלא יוזמה והמצאות. ומה רבים השינויים. בית-ספר אחר, אליאנס. שפה צרפתית, מורים אחרים, חברים אחרים, ותקופת העיר התחתית עברה ואיננה.

מורדות הואדי העובר במזרחה של העיר השקפים מבעד חלון הבית. רק תהלך צעדים מעטים מרצועת האדמה הגובלת בביתך וכבר נתקלים בסלעי המדרון העמוק היורד ויורד כלפי מטה, והמעלה התלול שממול נראה קרוב כדי הושטת יד ובכל אופן בלתי מושג ומלא תעלומה.

ברוך בן 10 שנים, אינו מוצא מנוח בביתו. הואדי וסודותיו, ומערות ופתחיהן הפעורים, השחורים, שפע השיחים והעצים בערוצים ובתעלות. הכל כה מושך, כה קוסם, כה פועל בדמיון המפותח. הנה הם קבוצת שודדי המדבר, שוכני המערות, רכובים על סוסים דמיוניים, גומעים מרחקים, כובשים ממלכות – מערות ושולטים ביד רמה. לפעמים הם מעפילים המסתתרים מהבריטים. והמותח מכל המשחקים: שודדי בנקים. קבוצת

נערים הנשבעים אמונים ע"י הקזת דם מאצבעותיהם, לבל יבלו, לבל ילשינו באם תשיגם
יד החוק. הם מתכננים תכניות על שוד בנקים, החבאת כספים, על ארמונות פאר מצד
אחד, ועל חלוקת כספים לנצרכים מצד שני. והתכניות פורחות ומשגשגות. ההתקבצויות
לאור המדורה בדמדומי ערביים מלבים את להט הדמיון המרחף ונישא בכנפי ענק.

האב כבר הסתדר באופן עצמאי. בית-חרושת לבלוקים ומרצפות. העבודה רבה. האם
עובדת במשרד והילדים נשארים בהשגחת דודה או שכנה פורקים עול ומשמעת. בית-
הספר אבד כבר במקצת מזהרו ומקסמי השוא של המרחב כה קורצים. היש ענין יותר
נפלא מאשר לרוץ בדרכי קצור לבית החרושת לצפות בעשית הבלוקים? בעבודה
החלקקה על הבלטות? לטפס על האוטו המביא זיפזיף ולהגיע אתו לים, לעשות טבילה
נעימה בים בשעות בוקר חמים ואביבי, להחבא מעיני האב הזועף על התבטלות
מלימודים, ולהגיע על גבי משאית לשיא הפלאים:-- בית-החרושת למלט. להלך בין
הכבשנים, להתלבט בין רגלי הפועלים ולהמלט מכעסם וחרונם. ושוב חוזר חלילה. בוקר.
ילקוט על הכתף. בית ספר. שיעור חשבון משעמם ע"י מורה קפדן המתענה לתלמידים
במשיכת אזנים ובהלקאה בסרגל על אצבעות הידים. שיעור הסטוריה עובר בעצלתיים,
מצוה לא להשתתף בו באם היום יפה, כי ענינים העומדים ברומו של עולם עליו לקיים.
הנה נהג מגודל אשר הבטיח ללמדו נהגות. הישנה שאיפה יותר נשגבה בחיים מאשר
נהגות? היש תכלית יותר נפלאה מאשר נהיגת אוטו? ושעור ההסטוריה לא יכול להיות
למכשלה. רק שעורי צרפתית היו קרובים ללבו. חיבה עמוקה רחש למורה לצרפתית,
צעירה, יפה ועדינה אשר בשקט שלה וברכותה קנתה את לבו של ברוך לאהבה. הפגישה
הראשונה של ברוך באהבה, ביפה ובנעלה. וכמה חרד היה להפרעות בכתה. מוכן היה
לעזור בהשלטת סדר ובכל עזרה נחוצה למורה האהובה. וכיצד ידעה להאציל על שממונו
של שיעור בשפה זרה.

המצב בבית מתחיל להשתפר האב מרויח כדי פרנסה. לא עוד ריצה ללא נעלים, לא עוד
טלאים במכנסים, קונים דירה בבית משותף, לא עוד דירות שכורות. בית משלהם.
ולמסכת התמונות משתזרת התמונה השבועית:-- הליכה אל הדודה עם סל מצרכי מזון,
שהאמא הכינה ברוב צומת-לב. והליכה זו מפריע בתוכניות, חברים מחכים, תעלולים
נדחים, אולם את פי האם אין ממרים, כבוד ואהבה לה לאין גבול.

מדמדת אני באלבום תמונותיו של ברוך ואין כתמונות להחיות נשכחות, ולהמחשת הימים שנגזזו. שנת 1939. המאורעות עדין בתקפם. ברוך בן 14, נחלץ לעזרת המולדת והוא חמוש נשק בקריית חרושת. ילד יפה גלוי עיניים ורך פנים, נשען על סלע צחיח בגבעה חורשת רע, בעמדה עם אחיו. אין השנים נמרדים. כתמיד יד ביד יהלכו. אין אחד עושה דבר בלי השני. ברוך מעריץ אותו ומשתדל לא לפגור אחריו, ושני הילדים בעמדה, בימי מאורעות רוויי דם בקרית חרושת הנצחת. ושוב זכרונות על רכבת העוברת בלב המושבה, הנעצרת לפתע וערבים קופצים ושוחטים כמה משפחות, על התנמלויות המוניות מרכסי הכרמל. הכל ראה, חי זאת וזכר לתמיד.

שנת 1940 מוצאת את ברוך מגויס למשטרה. הרבה זמן חפשי נותר לו אחר מלוי תפקידו. וברוך הפעלתני, החסר מנוח מחפש את יעדו. מתחיל ללמוד צורפות ועשית טבעות ושרשרות. עבודה זו אינה נותנת לו את המורקן לשפע מרצו וידיו הגדולות אינן מתאימות לעבודה עדינה זו. הוא לומד נהגות. יום אחד נשלח בגיוס נהגים לעבודות מיוחדות ע"י הצבא - העברת מכוניות לאלכסנדריה שבמצרים. ברוך כחי ניצב לפני וספורו מלא תאורים על ארץ מדבר ועל עיר גדולה ויפה מלאה ארמונות, על משכנות עוני מנוונים, וסואץ והגילוס. הכל נחרט בזכרון, הכל רב רושם וחיות, הכל מלבב בשיחה.

הנוטרות. התקופה הסוערת והמענינת, אשר עוצבה דמותו של ברוך בערכי-החיים. היא היתה בית היוצר לבגרותו הנפשית. נער היה כשצעד לראשונה דרך שער פתח הקבוץ יגור, לעבר מאהל הנוטרים, בצל חורשת האקליפטוס, ותהה לעצמו באם ירגיש הרגשת בית לאותם אהלים ספורים וצריף מפקדה עבש. חרד לכל מבט הנשלח אליו ע"י עיניים סקרניות. סוקר תחומיו של המחנה והשתלבותו בתמונה הכללית של הקבוץ, קובע לעצמו את המסקנה - כאן מקומי! נתקבל, נתנה לו מטה באוהל בחברת עוד שניים. הכרות ראשונית עם השכנים, שאלות בעלמא על סדרי החיים והוא כבר אחד משלהם. חבלי הסתגלותו היו מהירים וקלים. ראשית: אחיו בין החברה. שנית: התכונה המקורית שאפיינה את ברוך מבין יתר האנשים, התערותו המהירה בחברה. היתה זו ההכרות הראשונה של ברוך בחיי הקבוץ. חדר האוכל הפחידו יותר מכל. ההליכה בין השולחנות וקהל אנשים כה רב וזו כדי לחפש מקום לישיבה, היה אחד מהסיוטים ולא אחת נשאר באהל ללא אוכל.

מלכתחילה מונה כנהג הסנדר. יצר ההרפתקה שבו קבל את סיפוקו המלא. נסיעותיו הובילו אל הכבישים, הישובים ומרחבי השדות. התנועה, עצם התנועה המהירה, הגומענית, גרמה לו אושר פשוטו כמשמעו. כל נסיעה מנסיעותיו נצטרפה בסומו של דבר לסיפור מעשה מרתק. הנה נסיעת לילה לאורך הקישון, בו הם בבוסתן השזיפים אחרי נגי הלילה, למחרת גומע הוא את כביש חיפה-טבריה ב40 ד' עם הקצין הבריטי, הנה הוא עמוס לעייפה, בנסיעה פראית לקודס פרדס חנה. הכל חי, תוסס ומעניין.

בחיי הנוטרות הייתה חלוקה לחצאין. המחצית האחת- עבודת הנוטרות השגרתית בידיעה השלטון הבריטי, והמחצית השנייה קורסים מוסוים של ההגנה. ברוך מ.כ. מדריך הגדנ"ע בכפר חסידים, מדריך הנוער בבית הספר "טיץ". שעות בוקר בשבתות עם אנשי הקיבוץ. בשמחת החיים שבו, ברגש ההתנדבות שבו ובחוש ההומור שלו היה מקובל על חניכיו ומדריכיו כאחד.

כך התגבשה בברוך הפעלתנות, היצירה, חיי העמל ואהבת הארץ. הגיעה עת השחרור. עת והאדם יחשוב כבר מחשבות למענו, עת שיעשה חשבון הנפש למען עתידו. אנו מצאים את ברוך בתל אביב. דירת רווקים על גג בית בשותפות עם חבר, עבודת הנהגות בטחנת קמח, ושמח בחלקו. וכתמיד אין הוא בודד. חברים משוחררי נוטרות ופלמ"ח מימי יגור, וכמובן חדרו של ברוך וכל הגג שברשותו, מקום המפגש של החברה. פה שומעים רמזי דברים על ה"מיוחדת" של תל אביב, על ח"יש ו"ההגנה". שוב נמצאים בקלחת של עבודה ופעילות.

אין הכתוב יהיה שלם באם לא אציין ברמז קל את אימוניו בספורט, והישגיו, התחבבותו אצל הבנות ואהבותיו, טיוליו ומסעיו. הם, הם כותבים בספר היום יום של החיים ואין אפשרות להקיפם.

בשלהי חודש אלול, בסופה של שנת תש"ה, פגשתי לראשונה בברוך. הכרות ראשונה - כפי שאומרים: אהבה ממבט ראשון. כבר חדר הוא עמוק עמוק ללב, וכבר נטלה מנוחתו הנפשית בנסיעותיו לכפר ויתקין תכופות. חודשים ספורים של התלבטות, חיפוש דרך אל המשותף ופתרון בעזיבת העיר בהליכה אל הכפר. וכמו שכל דבר בחייו עשה ביסודיות, כן

התערה בחיי הכפר והעבודה בהתמסרות ובשמחה. כל ענף מענפי המשק היה לו כפלא ראשוני, חליבה, עזרה למרה בהמלטה, פאר בעבודת השדה: חריש, זריעה וקציר. והסוס. הסוס בה' היריעה. הסוס שהוא עצמו קנה ביפו הערבית. סיח מתבגר שהגיע עתו להרתם לעבודה. ברוך בסבלנותו הרבה, בחיבתו לסוס ובעקשנותו מעל הכל הצליח. וברוך איש כפר כאילו מיום היוולדו.

אחרי ישיבות ועד ומזכירות נכנס "אגד" לגורל חייו. נהג מטעם המושב. ומקרה מעציב שקרה לו הרס בברוך את שלוות נפשו, הכריחו לחרוג שוב ממסגרת החיים שהוא התרגל אליה לחפש פתרון. חזרה לכפר ויתקין ול"אגד". אגד במלה קטנה זו נכלל הכל. משאת נפש, חברות, עבודה, מסירות, הכרת הארץ ותושביה, ידיעת שמות ולשון משותפת עם הנושאים, בקיצור מסגרת החיים של ברוך.

הפעלתנות הנובעת ממעיינות בריאות וכוח, מושכת את ברוך בעבותות. ברוך בונה את ביתו. צריף רעוע, נוטה ליפול היה קרש הקפיצה אל הבית "שלנו" רחב הידיים ספוג האהבה וחלומות.

ורבון העולם המושך בחוטי הגורל מביא את ברוך לקורס קצינים. בהתלהבות המאפיינת כל מעשה ממעשהו, בחנופה ובשאיפה העמוקה ללמוד ולהתקדם מסיים בהצלחה את שלושת החודשים. בשילוב עם המקצועות הצבאיים החדירו בהם את האמונה בעם ואהבת מולדת בלתי מערערת. באם ניתן לפרט את שנות החיים לימים, הכרחי לציין את יום הסיום ושעות המפקד כיום הנישא מכל הימים בגאווה בלתי מוסתרת המתבטאת בכל נימי ההבעה. יום חג היה למשפחתו, איש לא נעדר. באו אישה וילדים, הורים, אחים ואחיות וכל הטפליא. גאוות הקצינות בצה"ל חפפה על ראשי כולם והשמחה פורצת ושופעת. אהבה לצבאיות הייתה טבועה בגופו ובנפשו, והיש אדם מאושר ממנו? הוא קצין בצה"ל. הקצינות דורשת התקדמות, השתלמות במקצוע הצבאי, השתלמות בחינוך חיי צבא, והקורסים מושכים את ברוך עד הקץ. אי שקט בארץ, מקבל צו 8, צו חרום, צו חרום של חי"ב. קשה הפעם לעזוב את הבית ואת המשפחה. שלושת השבועות המפרידים בין הקורס האחרון שהיה לו לבין המילואים האחרונים שמילא, גורמים לגעגועים, לעצב, לחוסר שקט מדכא, ועל אף הכול וכמו תמיד, בהתמסרות לאין קץ, מקבל הוא מחלקתו לאימונים, וכפי שכתב עליה באחד ממכתביו: "היום יצאתי

לראשונה עם המחלקה לשדה והתחלתי ליצור אותה. ומה אומר: "כ"כ הרבה טיפוסים שונים ומשונים יש בה, עד שאינני יודע איך תוכל להתגבש בה רוח יחידה. ישנם בה החל מעירקים, מרוקאים וכלה ברומנים, "בסברס" וצ'כים... הערבים מיועדים ליצירת הוואי ושעות הפנאי מוקדשים לחברותא עם אנשים". עברה שנה, ברוך אב. המאושר באדם מול מלא הבריאה. צריכים להכיר את ברוך כדי להבין את גודש שמחתו. ילדים היו חדות חיו. ולדי קרובים ושכנים נלוו אליו תמיד מאמינים בו, גאים בו וקרובים לליבו. הספורט שהיה התחביב שלו נהפך למטרה, לאמן את ביתו התינוקות. כמה הרבה זמן ומסירות הוקדשו לה. הזמן עובר, המשק גוזל מרבית משעות היום, הערב מוקדש לבית, לילדה, ספורט וקריאה, וכה טוב היה. הרגשת רווחה, הגיעה אל השקט והנחלה. קצת אימונים, הרי הרגל היה כבר בכך. העיתון מספר התמודדויות בשלטון המנדטורי, והרי נושא חם ליוכח. אך עבודת האדמה גוזלת את גוף האדם עם נפשו לחלוטין.

כ"ט בנובמבר. ישראל הוכרזה כמדינה, ההכרזה עם הפלישה. וברוך בין ראשוני ההולכים שנחלצו לעצור את הפולש הערבי. ובשרשרת המאורעות נחרטים שמות מקומות: כפר גליקסון, בת שלמה, חדרה, כפר כנה, במשוריינים לאורך ואדי מילק, מקומות שלכאורה, אין בהם הוד והדר, אך ינקו את תמצית לשד נשמתם. כל היופי, המסירות, ההקרבה שנצריים בלב האדם, מסרו חוך רצון כנה ודממה.

עברו ימי חורף, הגיע הקיץ ואיתו עת הקציר. המשק משווע לעזרה. התבואה נשדפת בשמש מאין אוסף. ברוך מקבל חופשה קוצר ודש, עושה עבודות הכרחיות וחוזר למבצע פינוי הדרך זכרון – חיפה. הגיעו ימי הגשמים עת הבשלת פרי הזהב בפרדסים, עץ וצמח אינם מתחשבים בתופעות שלא כדרך הטבע. הכרח לקטוף וברוך חוזר הביתה.

בית לחם. רחוב רצוף אבן רחב ידיים, בתי מידות בסגנון הגרמני, גגות רעפים אדומים, עצי חרוב וזית סוככים על גדרות האבן של הבתים. את תקופת בית לחם אפשר להכליל כתקופת המבחן הבגרותי של ברוך. חונך לחיי צוותא, חינוך ועבודה למען רעיון חיי שיתוף, הבנת החיים וחיי ההתיישבות והתלבטויותיה. ברוך החרף ואוהב עבודה נכנס בתנופה ליצירת משקו. בבית לחם בא שילוב עם מכונית המ"ק 800, שתמות העבודה עם חיים ברנר, נסיעות והרפתקאות למכביר. היש מי שיבין את עוצם הידידות שמתפתחת בעשרות קילומטרים הנבלעים בניסיעה משותפת! עת לילות הקר בחורף בתורים בנמל!

בזוטות של חיים כגון: חלוקת הכריך, וחוד על מעיל, קניית מתנות לנשים. וברוך שכל כולו היה מכלול של רגשות ידע לאהוב חבר, בהערצה ובנפש מתפעלת. הימים ימי קרבות הנגב. ברוך וחיים יוצאים להובלות לקווי החזית. שיירת מכוניות עמומות לעייפה, בוץ, בדרך לא דרך, רק זנבות אור לכדורים הנותבים בחשכה מורי הכוון, ובין כל ירידה האורכת שבועיים, עבודת המשק עין חוסוב. הרי הערבה הצחיחים, הסלעים ספוגי שמש ורוח זלעפות.

תחנת חיים אחרונה לאדם האוהב את החיים באשר הם חיים.

ובוקר. יוצאים אנשים למרחב ללמד בני ישראל מלחמה.

וערב. חוזרים עייפים, רצוצים ושבועת אמונים למרחבי השממה.

ושבוע עובר ושני אחריו והולך וקרב הסיום. ובערב של לפני הבוקר במסיבה צנועה לכבוד יום הולדת של הבת שאי אפשר היה להגיע, וערב שלפני הבוקר בישיבת קצינים בהכנת התרגיל, ובערב שלפני הבוקר כתיבת מכתב אחרון, מכתב שלפני הסוף מכתב שחותם באהבה ובגעגועים, מכתב המספר על תרגיל של הבוקר, ועל הר הנושא בשם האשה, על הר שמצפה לבוקר לכיבוש. וערב יורד ובוקר מפציע שחרו וההר בערייתו ובצחיחותו משמיים במרחק המצויר בין שמים וארץ. תחת עץ ערבה שזוף שמש ורוח, בהכנה אחרונה... ועולים אנשים וצועדים אנשים וכובש האדם את חרבוני השממה וגוער החיל על אדמה ועל אבן וניגרת זיעה ממצח עייף ומתקדם האדם לקראת הסוף. בתנועת יד ימין הוראה לכיתה, חיוך של עידוד בפנים שחוקות – ונפל...

ולא עוד... ולא עוד התקדמות... ולא עוד שחוק...

ולא עוד ברוך...

מכתבים שכתב ברוך לבנותיו

777 ה
7:7

והציק גם הייתי יוצא אצויר יאתר טוב
הייתי מצויר אף הזון היולן
מקושי מאמל והיל מקויל לק
היי יוצר סופר ושולח אלול
מכתב ממ ציון
אלול

האלול של אלול
אלול שומר עם ילדה

אצויה שלום והזכה!
לני מקור שלום ככה
הינה והולכת אבית הספר, צאנית אלול
דבית והגנה הולכת אבית אלול ואלול
ומשקת יבב עם אביות
בתי אלול הכרה מכתבים אלול
אלול ישמח אלול
שלום וזהת אלול
בנישט שלום אלול אלול
בוצר ובלול

תעודות שקיבל

תעודה

מס' 552083/6 סג' א"ג'ר' כ"רן ח"ג'ר' ח"ל' ש"ם ד"ג'ה

עברתו קורס סג' סתלקות סק'ג' מחזור ל'ג'

שחמתיים בתאריך 2.12.65

בג"ט ח"ר כ"ה ס"ס

מ"ד ק"ל ס

התעודה נ"ת ונ"ת
ח"א א"ש ס"ס י"ה י"ג

ראש המטה הכללי

מסמך בזאת

את

מ/552063 רגט אינגו ברוך תיר

מסנר דרגה שם חיל

שסיים קורס קצינים

מהזורי'ז בתאריך 4.4.55

להיות

קצין

בצבא הגנה לישראל

רמטכ"ל

תעודת

תעודת תמורה

מס' איש 63/4 5520 דרגה ג'ד שם אליז מילוא מלוא חיל פי"ג - 31

השתתף בקורס קצינים מס' 1010 מהזור י

מחזור 4.4.55 עד מחזור 4.1.55

וסיים אותו בהצלחה

Handwritten signature

מפקד הבטיס

4.4.55

מחזור

אל תשאליני, יקירה,
היכן נודדים חלומותי.
ראי איה מטלים הם מנפצים
בירפתי המציאות הבוטה,
רמוסים בעקבי הנפור,
מחרחרים נשימות אחרונות
לקול תרועת ציניותם
של בני עמי יפיי הנפש,
מנקבים באש אמה
השונאת עצמה למות.